

22. nedeľa C

*Buď skromný vo svojom počínaní
a budú ťa mať radi ľudia milí Bohu. (Ekl 3,17)*

Prvé čítanie

Kniha Ekleziastikus 3,17-18.20.28-29

Syn môj, buď skromný vo svojom počínaní a budú ťa mať radi ľudia milí Bohu. Čím si väčší, tým buď pokornejší a nájdeš milosť pred Pánom. Lebo Božia moc je veľmi veľká a pokorní ho uctieujú. Na rany pyšných nie je liek, lebo zloba v nich zapustila korene. Múdre srdce uvažuje o múdrych výrokoch. Túžbou mudrca je ucho, ktoré ho počúva.

Druhé čítanie

List Hebrejom 12,18-19.22-24a

Bratia a sestry, vy ste sa nepriblížili k hmatateľnému vrchu, ani k plápolajúcemu ohňu, ani k čiernemu mraku, temnote a búrke, ani ste nepočuli hučať trúbu a znieť slová. Tí, čo to počuli, žiadali, aby im už Boh sám nehovoril.

Vy ste sa však priblížili k Vrchu Sion a k Mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu, k miriádám anjelov, k slávnostnému zhromaždeniu a k spoločenstvu prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebi. Priblížili ste sa k Bohu, sudcovi všetkých, k dušiam spravodlivých, ktorí už dosiahli cieľ; priblížili ste sa k Prostredníkovi Novej zmluvy, k Ježišovi.

Evanjelium

Lukáš 14,1.7-14

V istú sobotu vošiel Ježiš do domu ktoréhosi popredného farizeja stolovať a oni ho pozorovali.

Keď Ježiš videl, ako si pozvaní vyberali popredné miesta, povedal im toto podobenstvo: "Ak ťa pozvú na svadbu, nesadaj si na prvé miesto. Lebo medzi pozvanými môže byť niekto váženejší ako ty; príde ten, čo pozval teba i jeho, a povie ti: 'Uvoľni miesto tomuto!' a ty budeš musieť odísť s hanbou na posledné miesto.

Ale ak ťa pozvú, choď a sadni si na posledné miesto. Potom príde ten, čo ťa pozval, a povie ti: 'Priateľu, postúp vyššie!' Vtedy sa ti dostane pocty pred všetkými hosťami.

Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa poníža, bude povýšený."

Potom povedal hostiteľovi: "Keď dávaš obed alebo večeru, nevolaj svojich priateľov ani svojich bratov ani príbuzných ani bohatých susedov, aby azda nepozvali aj oni teba, a tak by sa ti to vrátilo. Ale keď chystáš hostinu, pozvi chudobných, mrzákov, chromých a slepých. A budeš blahoslavený, lebo oni ti nemajú čím odplatiť. Odmenu dostaneš pri vzkriesení spravodlivých."

Na zamyslenie

"Žiak príde k učiteľovi a pýta sa ho: prv boli ľudia, ktorí sa pozerali Bohu tvárou v tvár. Prečo dnes takých ľudí už niet? Učiteľ na to odpovedal: pretože dnes sa už nikto nechce tak hlboko zohnúť!"

Pokora nemá nič spoločné s neurotickým alebo pseudo-kresťanským robením sa malým a bezvýznamným. Ide tu skôr o vnútorné poznanie môjho a nášho celého stvorenia, poznanie nášho pôvodu v Bohu, ktorý sa stále a všade skláňa k malým, slabým a utláčaným. Je to poznanie toho, že sme odkázaní na Jeho milosrdenstvo. Práve to je to, čo Ježiš v evanjeliu myslí ako posledné miesto: posledné miesto je miestom na strane chudobných, hladných, utekajúcich, väzniacich, bezdomovcov – jedným slovom, je to miesto na strane všetkých, ktorí sú z našej spoločnosti vyčlenení! S takýmto pohľadom na pokoru sa vyčleňujeme z bežného spoločenského predierania sa laktami zo spoločnosti, ktorá považuje skromnosť už iba za takticky múdru a zdvorilostnú frázičku. (Skromnosť je len takou ozdôbkou, ďalej sa však človek dostane bez nej!) Prvé čítanie naproti tomu ukazuje jej pravú hodnotu: pravá pokora je konanie, ktoré si všíma bytie, prítomnosť druhých a práve slabým dáva potrebný, nevyhnutný priestor pre život. Pokora, skromnosť podľa toho znamená: tam žiť a tam pracovať, kde Boh vzkriesenia žije a pracuje a to každý svojím spôsobom a podľa svojich schopností. Potom sme na mieste, ktoré zaujal sám Ježiš v našom svete. Kto sa poníži a zakúsi byť zahnaný na okraj, ten vie mať vždy Boha na svojej strane. Privilégia svetovo uznávaných a vážených ľudí naproti tomu strácajú pred Bohom svoju hodnotu. Takýto pohľad vyžaduje zmenu myslenia a plávanie proti prúdu!

O koľko menej by mal človek vnútorného a vonkajšieho stresu, keby prestal neustále bojovať o postavenie a miesto, robiť si starosti o svoj imidž a o svoje vystupovanie navonok? Aké celkové oslobodenie by vzišlo z toho – nielen pre toho človeka, ale aj pre ľudí z jeho okolia? Čo robí človeka láskavejšieho, a čo je napokon aj spásonosnejšie a prinášajúce skutočné šťastie – musieť bojovať o uznanie a úctu u druhých alebo získať si sympatie vďaka svojej autentickosti, pravdivosti a pravej skromnosti? Oslobodený od nútenia musieť tu vždy byť "pripravený", dostávam obrovský dar: tichú radosť múdrosti, v ktorej viem, že som prijímaný, nesený a milovaný Bohom bez akejkoľvek vypočítavosti.

Obmena známych slov pápeža Jána XXIII nás môže pozvať k oslobodzujúcemu programu života: len dnes ...

... sa pokúsím zlepšiť moje pravidlá.

... odolám tlaku, musieť byť vždy prvý a najlepší.

... nenechám sa viesť ctižiadostivými myšlienkami zaoberajúcimi sa o moju prestíž.

... začnem sa oslobodzovať od môjho skrytého strachu o mňa samého, o vážnosť môjho človeka a oslobodzovať sa od mienky druhých o mne. Začnem byť o kúsok viac slobodnejší. Slobodnejší pre oslavu a radosť, slobodnejší pre stretnutie s tými najrozličnejšími ľuďmi, slobodnejší pre spontánne malé životné darčeky ľudskej blízkosti a náklonnosti.